

РЕШЕНИЕ

№ 36796

гр. София, 07.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 13.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Пламен Райнов, като разгледа дело номер **9176** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е проведено по реда на Част седма (чл.чл. 284-286, вр. чл. 3 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража, Глава единадесета АПК. Делото е образувано по искова молба, вх. № 33937/26.09.2023 г. от Б. И. Д. – ЕГН: [ЕГН], с посочено местонахождение в Затворническо общежитие К., при Затвора – С., и статус – лишен от свобода. Претендира се първоначално от Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, при Министерство на правосъдието обезщетение за неимуществени вреди с непосочен размер. Вредите са дефинирани като „стрес, унижение, тормоз, напрежение, страх за живота“. Исковата молба съдържа следните твърдения: осъществено на 13.09.2023 г. конвоиране, при което в автомобила липсвали „нормални седалки и обезопасителни колани, превозени били общо десет лишени от свобода, при капацитет от 6-7 човека; престой на същата дата в помещение, в Затвора – С., в което имало „гнусни дюшеци“, дървеници; неуточнено, неконкретизирано и неясно оплакване от надзирател с прякор „Годечкия“; на 15.09.2023 г. не му била активирана картата за пазаруване; на 17.09.2023 г. не бил „записан за конвой“ до болницата.

С молба от 24.10.2023 г. (л. 13 от делото) служебно назначеният на ищеца адвокат И. Ю. е уточнил, че: цената на иска е 10 000 лева; периодът на увреждане е от 01.01.2023 г., до 26.09.2023 г.; ищецът твърди да е поставян в неблагоприятни условия, освен в Затвора – С., в ЗО – К., като относно затворническото общежитие не са въведени нови факти и твърдения, каквито липсват и в първоначалната искова молба; относно твърдените вреди от конвоирането сочи като ответник Главна дирекция „Охрана“; претендира солидарно осъждане на ответниците „ГД „Охрана“ и ГД „ИН“; незаконосъобразното действие/бездействие на ответника ГД „Охрана“ е подлагане ищеца на изтезания, нечовешко и унижително отношение при конвоирането.

След неколkokратно сменяване на служебните защитници, за което са налични в делото съответните данни, с определение от 28.03.2025 г. Съдът назначи адвокат Г. И., която с молба от 23.05.2025 г. е направила доказателствени искания.

С писмен отговор от 29.11.2023 г. конституираният ответник ГД „Охрана“, чрез директора е заявил, че на посочената от ищеца дата 13.09.2023 г. служители от тази дирекция не са го конвоирали. С писмо от 29.04.2024 г. същият административен орган отново е потвърдил горния факт, като е пояснил, че съгласно Инструкция № 1/22.03.2019 г. конвоирането от ЗО до затвор се осъществява от служители на ГД „Изпълнение на наказанията“.

От страна на ответника Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ са представени: писмен отговор (л. 22), с който възразява за процесуална нередовност на исковата; писмени доказателства за опровергаване на изложените в исковата молба твърдения (л.л. 118-127 от делото), приети без оспорване от ищеца.

Ищецът и упълномощеният адвокат: поддържат исковата молба и направените уточнения. Адвокатът не е представил писмена защита към датата на изготвяне на настоящото съдебно решение.

Упълномощеният от ответника ГД „ИН“ юрисконсулт: оспорва исковата молба; заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Ищецът ГД „Охрана“ не е представляван.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на исковата молба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, като съобрази характера на производството от процесуална страна приема, че исковата молба е процесуално допустима за разглеждане, по реда на чл.чл. 284 - 286 и чл. 3 ЗИНЗС, вр. чл. 203 и сл. АПК, вр. чл. 1 ЗОДОВ. Становището за процесуална допустимост Съдът обвързва с факта, че същата формално отговаря на изискванията на чл. 127, ал. 1 ГПК, предвид направените от адвокат Ю. уточнения.

Предявени са обективно съединени искове, срещу: ГД „ИН“, при МП, предвид твърденията за престой на 13.09.2023 г. в помещение, в Затвора – С., в което имало „гнусни дюшеци“, дървеници; неуточнено, неконкретизирано и неясно оплакване от надзирател с прякор „Годечкия“; неактивирана на 15.09.2023 г. карта за пазаруване; не записване за конвой до болница, на 17.09.2023 г.; ГД „Охрана“, при МП, предвид твърденията за осъществено на 13.09.2023 г. конвоиране, при което в автомобила липсвали „нормални седалки и обезопасителни колани, превозени били общо десет лишени от свобода, при капацитет от 6-7 човека.

Анализирайки писмените доказателства, представени от ответника, както и твърденията на ищеца Съдът приема за установено и доказано, понеже не се оспорва и не е опровергано от ищеца, посредством съответните доказателства, че: периодът на исковите претенции е с начало 01.01.2023 г., до 26.09.2023 г.; през този период ищецът е пребивавал като лишен от свобода в Затворническо общежитие „К.“, при Затвора – С., но на 13.09.2023 г. е бил конвоиран от общежитието, в Затвора – С., където престоял до 15.09.2023 г.; на 15.09.2023 г. е конвоиран обратно до ЗО „К.“, т.е. в Затвора – С. е прекарал две нощи; през периода 13.09.2023 г. – 15.09.2023 г. т. нар. „карта за лафка“ на Б. Ив. Д. за закупуване на стоки от затворническия магазин е била (противно на твърденията му) активна, понеже е ползвал същата, видно от представената от ответника справка за трансфери (покупки) през същия период - л. 122 от делото; конвойният автомобил, с който е конвоиран, е регистриран като такъв със специално предназначение; на процесната дата ищецът е конвоиран в автомобила, заедно с още шестима лишени от свобода; помещението в Затвора – С. (спално помещение № 8) било с площ от 35 кв.м. и с капацитет за осем човека, снабдено със съответното оборудване; по време на престоя в това

помещение, на процесните дати Б. Ив. Д. не е заявил желание да му бъде сменен дюшекът. АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, 14^{-ти} състав се ангажира със следните правни изводи, по същество.

Според чл. 203, ал. 1 по реда на Глава единадесета „Производства за обезщетения“ се разглеждат „исквете за обезщетения за вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица“. Съдът, пред който е предявено искането за обезщетение дължи произнасяне и относно законосъобразността на твърдяното действие или бездействие – чл. 204, ал. 4 АПК.

По аргумент от чл. 250 АПК незаконосъобразни ще бъдат действия, извършвани от административен орган или от длъжностни лица, които действия не се основават на административен акт или на Закона. По време на настоящото съдебно производство ищецът не установи и не докажа, посредством всички, допустими доказателствени средства твърденията си за извършвани действия и/или за осъществено бездействие от страна на длъжностно лице/лица, от състава на ГД „Изпълнение на наказанията“, що се касае до твърденията за: конвоиране на 13.09.2023 г., при което в автомобила липсвали „нормални седалки и обезопасителни колани, превозени били общо десет лишени от свобода, при капацитет от 6-7 човека; неуточненото, неконкретизирано и неясно оплакване от надзирател с прякор „Годечкия“; неактивирана картата за пазаруване; незаписването му на 17.09.2023 г. за „конвой до болницата“.

От друга страна разпоредбата на чл. 285, ал. 1 ЗИНЗ3 постановява, че исквете срещу Държавата за вреди, причинени на лишени от свобода и задържани под стража от специализираните органи по изпълнение на наказанията, в резултат на нарушения на [чл. 3](#) от същия закон се разглеждат по реда на Глава единадесета АПК (чл.чл. 203 – 207), като за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. Член 1 и чл. 4 от ЗОДОВ вменяват на Държавата отговорност за вредите, причинени на граждани от незаконосъобразни актове, действия и бездействия на техни органи и длъжностни лица, при или по повод изпълнение на административна дейност и задължението за обезщетяване на всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Следователно, за да възникне правото на иск за обезщетение по този ред, съответно, за да бъде доказана основателността на такъв иск е задължително да бъде установено по несъмнен начин наличието на следните предпоставки, които да са взаимно свързани, а именно: причинени вреди; незаконосъобразни действия/бездействие пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразните действия/бездействие, и настъпилата вреда. Нормата на чл. 284, ал. 5 ЗИНЗ3 възлага на ответника тежестта да докаже, че ищецът не е бил поставен в неблагоприятни, по смисъла на чл. 3, ал. 2, вр. ал. 1 ЗИНЗ3 условия. Разпоредбата на чл. 3, ал. 2 ЗИНЗ3 приравнява на „нечовешко и унижително отношение“, по смисъла на ал. 1 и: „поставянето в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода или задържането под стража, изразяващи се в липса на достатъчно жилищна площ, храна, облекло, отопление, осветление, проветряване, медицинско обслужване, условия за двигателна активност, продължителна изолация без възможност за общуване, необоснована употреба на помощни средства, както и други подобни действия, бездействия или обстоятелства, които уронват човешкото достойнство или пораждат чувство на страх, незащитеност или малоценност“.

От приетите без оспорване писмени доказателства се установява, че ищецът, на процесната по делото дата е конвоиран от служители на ГД „ИН“, но не от ГД „Охрана“, със специализиран автомобил, собственост на ГД „ИН“ (л. 127), който е с капацитет до 20 места и предвид предназначението си не е снабден с обезопасителни колани. Разпоредбата на чл. 137а от Закона за

движението по пътищата изисква ползване на обезопасителни колани от водачите на ППС и от пътниците, в случаите, в които МПС са оборудвани с такива. Същата законова разпоредба не изисква промяна в конструкцията на регистрирани МПС, с цел оборудването на местата за превоз на пътници с обезопасителни колани. Според чл. 2, ал. 1, т. 5 от Наредба № Н-3/18.02.2013 г. за изменение в конструкцията на регистрираните ППС, наредбата не се прилага за автомобили, проектирани и произведени за конвоиране на обвиняеми, подсъдими, на лица с постановена мярка за неотклонение „задържане под стража“ или на лица, изтърпяващи наказание лишаване от свобода. С други думи - няма законово изискване за поставяне на колани в специализираните автомобили. Липсата им е обоснована от необходимостта да бъде предотвратена възможността, конвоирани лица да използват текстилните обезопасителни колани, за да увредят сами себе си. С оглед на това коланите са заместени с метални ръкохватки, закрепени за седалките. Следва да се има предвид също, че специалното предназначение на конвоините автомобили изключва възможност те да отговарят на обичайните изисквания за комфортно пътуване, вкл. възможност за отваряне на прозорци, удобни (широки) седалки и пр. Ищецът не твърди и не доказва по време на конвоирането автомобилът да е бил управляван екстремно, т.е. – да е потеглял и спирал рязко, да се е движел с несъобразена скорост, лъкатушейки по пътя и пр., в резултат на което той да е претърпял болки и/или травматични увреждания.

Съдът приема, че ответникът, посредством представените писмени доказателства, коментирани по - горе установи и доказва, че служители при ГД „Изпълнение на наказанията“ не са извършили незаконосъобразни действия, съответно не са бездействали незаконосъобразно, по отношение ищеца Б. И. Д., в качеството му на лишен от свобода, във връзка със задълженията (условията), по смисъла на чл. 3 ЗИНЗС, с оглед конвоирането му на 13.09.2023 г. и престоя му (две нощи) в затворническо помещение, в Затвора – С., обитавано временно от конвоирани лица, лишени от свобода.

Не се доказва и твърдението за лоши битови условия в помещението на Затвора-С., в което ищецът временно е пребивавал, като конвоиран. Дори да бъде прието за вярно твърдението му за лоши битови условия в помещението, в което е престоял, неблагоприятните субективни усещания, каквито евентуално е изпитал не са с интензитет, даващ основание да бъде прието, че е бил подложен на „жестоко, нечовешко или унижително отношение (см. чл. 3, ал. 1 ЗИНЗС). Неосъществяването от страна на ответника (административен орган и/или негови длъжностни лица) незаконосъобразно действие, съобразно изложените аргументи означава и липса на бездействие, по смисъла на чл. 256, ал. 1 АПК. Анализирани по- горе факти и обстоятелства сочат, че по отношение на исковата молба не са изпълнени дефинираните елементи от фактическия състав за ангажиране безвиновна отговорност на ответника, за незаконосъобразни действия/бездействие на служители на ГД „ИН“. Оборимостта на презумпцията по чл. 284, ал. 5 ЗИНЗС („настъпването на неимуществени вреди се предполага до доказване на противното“) не освобождава ищеца от отговорността да проведе от своя страна пълно и главно доказване (чл. 154, ал. 1 ГПК) на твърдението за понесени неимуществени вреди. Ищецът не опроверга и доказателствената стойност на представените от ответника писмени доказателства, обсъдени по – горе в настоящото решение.

Исковата молба подлежи на отхвърляне, като неоснователна и недоказана. Независимо от това, на ответника не следва да бъде присъждано поисканото юрисконсултско възнаграждение. Нормите на [чл. 286, ал. 2](#) и [ал. 3 ЗИНЗС](#) са специални, по отношение на [чл. 78, ал. 8 ГПК](#), вр. [чл. 144](#) и [чл. 143 АПК](#), и не предвиждат хипотеза за възлагане в тежест на ищеца, на юрисконсултско (адвокатско) възнаграждение, когато искът му бъде отхвърлен. По делото не са направени разноски, което да налага осъждане на ищеца за такива (чл. 286, ал. 2, предл. първо ЗИНЗС).

Водим от горните мотиви и на основание чл. 172, ал. 1, ал. 2, вр. чл. чл. 203-205 АПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ, като неоснователна и недоказана частта от исковата молба, вх. № 33937/26.09.2023 г. от Б. И. Д. – ЕГН: [ЕГН], лишен от свобода, срещу ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ „ОХРАНА“, при Министерство на правосъдието, както и исковата молба срещу ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ „ИЗПЪЛНЕНИЕ НА НАКАЗАНИЯТА“, при Министерство на правосъдието, за солидарното им осъждане да заплатят обезщетение за неимуществени вреди, в размер на 10 000 лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба, пред тричленен състав на Административен съд София – град, по реда на Глава дванадесета АПК, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: